

Hoàng hôn màu cam

Linh mỉm cười, để lộ hai lúm đồng tiền sâu thật dễ thương. Đôi mắt lúng liếng ngó ra con phố đông đúc bên ngoài cửa tiệm cà phê. Cô luôn mong ước người trong mộng của cô sẽ là người chú ý đến cô giữa những bọn bẽ, ồn ào xung quanh. Một cách kiên trì, người đó sẽ biết hết mọi điều về cô, sẽ yêu cô đến những điều nhỏ nhất. Một người thật nhẫn nại, liệu người như thế có xuất hiện? Linh khẽ cười, đòi hỏi cao quá rồi quý cô ơi! Nhưng nếu như thế thì có bất công với anh ấy không? Không đâu, vì Linh sẽ yêu anh ấy hết lòng, cũng kiên trì như thế, Linh sẽ yêu anh ấy đến quên cả bản thân mình.

Họ yêu nhau mãnh liệt đến xé lòng. Huy yêu Linh trong nghi ngờ và đổ kỵ, đổ kỵ với cái bóng trong lòng Linh. Linh yêu Huy dấn vật và hồi lỗi. Những sợi tơ rối xen lẫn trong tình yêu của họ có kéo họ xa nhau?...Họ có ở bên cạnh nhau được không?

Năm đâm lao tới mặt Huy. Người Huy lão đảo nhưng Huy cũng vung tay quạt mạnh khiến kẻ kia choáng váng. Rất nhanh, hấn móc ra một con dao bấm. Lưỡi dao lóe sáng trong đêm tối, lao về phía Huy...

” Á aaa.....!!!”

Cô hét lên, ngồi bật dậy, mồ hôi túa ra, lạnh ngắt. Điều hòa lại nhịp thở, Linh vò vò mái tóc rối bù, ẩm ướt. Đúng là ngày nghỉ nhiều, đêm nằm mơ. Mấy hôm nay cô cứ lo Huy sẽ xảy ra chuyện. Vào quán bar, càng ngày Huy càng uống nhiều hơn. Huy lại không cho tài xế tới rước, ra khỏi bar lại không chịu lên taxi về mà lại đi lòng vòng những ngõ hẻm quanh đó. Trời ơi, khuya như thế mà một mình đi lung tung, làm sao mà cô không lo. Nhưng khi Linh khuyên Huy đừng đi lang thang nữa thì Huy chỉ nhếch mép lạnh lùng: “Cô thuê vệ sĩ cho tôi mà! Sao tôi còn phải lo?” Ánh mắt Huy cũng lạnh chẳng kém gì lời nói. Trái tim Linh như bị bóp nghẹn, nhưng chẳng sao, cô đã quen với cảm giác này rồi.

Linh vẫn nhớ, ngày mà Huy nhìn cô bằng ánh mắt ấy. Khi cô vừa tạm biệt anh, xoay lưng lại đã thấy Huy đứng đó. Chẳng biết Huy đã đứng đó tự bao giờ, đã nghe thấy những gì, chỉ thấy Huy nhìn cô bằng ánh mắt khổ đau và phần nộ. Sau đó, chậm chậm Huy bỏ đi. Ánh ráng chiều hôm đó mang màu

cam chói lọi rực rỡ, ấm áp phủ lên dáng người cô độc của Huy, tạo nên một sức mạnh tương phản nhấn chìm Linh trong sương mờ. Giây phút đó, cô biết cô đã làm Huy tổn thương. Linh khụy xuống, cô chẳng còn sức để đuổi theo Huy nữa. Linh ngồi thừ người, phía sau cô, gương mặt anh vẫn cười nhẹ nhàng như thế. Một lúc lâu sau, chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Linh khẽ đưa tay vuốt ve những đường nét trên gương mặt anh. Đầu ngón tay cô lạnh ngắt. Cô nói với bức hình được khảm trên bia mộ: ” Em biết em sai ở đâu rồi!” Cô đã nói với anh như thế. Cô sai vì đã xem Huy là anh, đã dùng cách yêu thương Huy để bù đắp những tổn thương mà cô nghĩ cô nợ anh. Sai rồi! Sai rồi!

Linh lắc đầu, thôi không nghĩ tới nữa. Huy đang hiểu lầm cô, không chịu nghe cô nói thì cô cứ lì lợm đi theo Huy, đợi ngày Huy chịu nghe cô nói. Linh với tay tìm chiếc điện thoại để xem giờ. Màn hình điện thoại là hình cô chụp chung với Huy. Cả hai đều cười rạng rỡ. Nhìn Huy, cô mỉm cười dịu dàng. Cô yêu Huy hết lòng, bỏ đi những day dứt và hối lỗi sai lầm, tình yêu cô dành cho Huy không ít đi mà như được cởi bỏ xiềng xích đè nặng, bay thật sâu. Chỉ là cô quá ngu ngốc, trước đây không nhận ra mà thôi.

Linh ngã phịch xuống giường, nhắm mắt mệt mỏi. Đêm đen tĩnh mịch đáng lẽ phải là đồng minh cho việc dỗ dành giấc ngủ, nhưng không hiểu sao Linh ngủ không được. Sự vắng lặng chung quanh làm giọng nói của mẹ Huy vang lên trong đầu cô, càng lúc càng rõ ràng.

“Huy nó bị bệnh tim từ nhỏ. Lúc trước làm phẫu thuật tim mới khỏe lên được. Làm phẫu thuật xong nó khỏe lắm, không hiểu sao giờ lại bị tái phát”. Nói rồi bà quay sang nhìn Linh, ánh mắt rất dịu dàng nhưng chứa đựng nhiều ý tứ: “Cháu là bạn nó, giúp cô trông chừng nó, kiểm chế tâm trạng của nó. Dạo này công ty nhiều việc quá!...” Mẹ Huy thở dài.

Linh khẽ dạ, lúc đó cô còn đang ngẫm nghĩ có phải vì cô mà Huy vốn đã chịu nhiều áp lực lại phải nặng lòng buồn phiền đến nỗi bệnh cũ tái phát. Vì lúc đó, cô đã, sao nhỉ, cũng không thể gọi là từ chối mà là hoãn thời gian trả lời câu tỏ tình của Huy. Huy hỏi cô cần bao nhiêu thời gian, cô trả lời không biết. Làm sao cô biết được khi đầu óc và trái tim còn đang thất thần bấn loạn. Nhìn sắc mặt trắng bệch ngơ ngác của Linh, Huy khẽ nói: “Anh biết rồi!”. Sau đó, Huy ít xuất hiện hẳn.

Huy đâu biết rằng, câu nói lúc tỏ tình của Huy khiến Linh đau lòng đến chừng nào.

“Anh đã mơ một giấc mơ, mơ về những đứa trẻ và em là mẹ của các con anh.”

Huy đã nói như thế và anh cũng đã từng nói như thế. Huy đâu biết và anh cũng không biết câu nói đó đã ám ảnh Linh như thế nào. Nó làm cô đau đến xé lòng, đau đến nghẹt thở. Vì nó nhắc Linh nhớ, anh yêu cô nhiều như thế nào, cho nên nó cũng nhắc cô nhớ cô làm anh tổn thương nhiều bao nhiêu. Và giờ thì anh đã xa, đã xa lắm rồi...

Đám tang anh, Linh xuất hiện với đôi mắt thất thần ráo hoảnh. Bạn bè nhìn Linh ái ngại, gia đình anh nhìn Linh ái ngại. Linh cố gắng để không rơi giọt nước mắt nào. Mẹ anh khóc đến thảm thương như thế, anh đau lòng biết bao nhiêu. Linh mà cũng khóc thì chắc anh còn đau lòng hơn. Mà Linh thì không muốn anh phải đau lòng. Nhưng nỗi đau lớn hơn khả năng kiềm nén của Linh nhiều lắm. Dù Linh có cố gắng bao nhiêu, nỗi đau vẫn cứ lén rơi qua khóe mắt. Dù cô cố gắng bao nhiêu, trái tim vẫn rách toạc rỉ ra dòng nước mắt làn dài trên má. Cố nén một tiếng nấc, cho đôi môi bật máu. Cố nén thêm một tiếng nấc, cho trái tim vỡ ra. Rất nhiều đêm, Linh ngồi chờ người nhìn đắm đắm vào màn đêm. Người cô bất động nhưng trong đầu là hàng trăm ngàn suy nghĩ đang bủa vây. Linh muốn hét lên thật lớn, muốn đập phá tan nát hết mọi thứ nhưng cô chỉ có thể khóc một cách câm lặng. Bao nhiêu đêm Linh trần trọc trong hố sâu của dằn vặt, của đau khổ. Để rồi cuối cùng, cô đi đến một quyết định. Cô phải tìm ra người mà anh đã hiến tặng tim. Cô muốn biết người đang sở hữu nó có xứng đáng hay không, người đó có sống tốt hay không. Vì trái tim đó là thứ duy nhất của anh còn tồn tại trên đời này. Linh nhất quyết phải bảo vệ nó. Nhưng chẳng ai cho Linh câu trả lời. Chị của anh bảo Linh đừng tìm nữa: “Nó đã đi rồi. Em hãy để trái tim đó sống một cuộc sống mới đi!”

Linh vẫn tiếp tục tìm, tìm không manh mối, tìm trong vô vọng. Cho đến khi cô dần quên đi cuộc tìm kiếm thì câu trả lời lại đến rất dễ dàng. Câu trả lời nằm trong hồ sơ bệnh án của Huy. Huy chính là người nhận hiến tặng tim.

Khi Huy tỏ tình, cô sợ hãi không dám đối mặt. Cô sợ một mối tình tan vỡ. Cô sợ phải trải qua cảm giác đau đến từng hơi thở. Khó khăn lắm cô mới lấy lại

cân bằng, mới có thể vui tươi sống chứ không phải diễn kịch mà sống cho những người cô yêu thương an lòng. Sợ hãi đó cùng với ám ảnh về anh khiến Linh không dám bước tới bên Huy.

Khi biết Huy đang giữ trái tim của anh, Linh ào đến bên Huy không ngại ngần. Cô gộp tình cảm cô dành cho cả hai thành một. Cô yêu Huy đến nồng nàn. Cô khiến Huy tin vào một tình yêu đẹp như thiên đường. Lên càng cao thì ngã càng đau. Khi Huy biết những tính toán trong trái tim Linh, ngày mà Huy gặp Linh ở nghĩa trang chính là lúc Linh đẩy Huy xuống địa ngục.

Huy đã nghe Linh nói với anh...

Linh đã nói với anh...

“Em thật may mắn phải không anh? Em nợ anh rất nhiều tình cảm, vì anh yêu em nhiều quá mà! Em tưởng cả đời này cũng không thể trả cho anh được. Sao anh lại đi xa thế chứ...”

Linh nghẹn lại trong nước mắt. Cô không trách anh được. Anh đâu muốn rời khỏi cuộc sống này. Anh còn nhiều thứ muốn làm, còn nhiều ước mơ muốn thực hiện. Nhưng tai nạn đâu có mắt nhìn người...

Linh hít một hơi sâu để lấy lại bình tĩnh trong giọng nói.

“Nhưng giờ thì em có cơ hội rồi. Em đã gặp được người nhận hiến tặng. Anh có tin không? Cả một biển người mệnh mông mà em vẫn gặp được người đó. Và còn yêu nữa. Đã nói em rất may mắn mà. Em yêu anh ấy... cũng như đã từng yêu anh. Em nợ anh những gì, em sẽ trả lại trọn vẹn cho anh ấy... Đến lúc em phải về rồi, tạm biệt anh!”

Đến khi cô xoay người lại thì...

Linh rúc đầu sâu hơn vào gối. Nước mắt đã chảy ra từ lúc nào, men theo khóe mắt lăn xuống thái dương rồi chui tọt vào lỗ tai. Buồn cười thật! Cô cảm thấy bản thân rất buồn cười. Sao lúc đó cô lại ích kỷ và ngu ngốc đến thế! Giây phút Huy nhìn Linh, cả người Linh như chìm sâu vào lạnh lẽo. Giây phút đó, Linh mới thực sự hiểu cô đã yêu Huy thật rồi. Đến lúc cô nhận ra thì Huy đã không cho cô cơ hội nữa. Linh vẫn nhớ lúc Huy nhập viện trong tình trạng

nguy kịch. Mẹ Huy nắm tay cô lo lắng:

“Hai đứa có cãi nhau không? Mấy hôm nay Huy nó lạ quá!”

Rồi nhìn gương mặt lo lắng, sợ hãi của Linh, bà không cầm được nước mắt.

“Bác xin lỗi, bác không có ý trách con đâu. Bác lo quá thôi!”

Ôm bác gái vào lòng, mắt Linh nhòe đi. Huy ơi! Hãy cố lên! Đừng bỏ đi! Đừng bỏ đi! Đừng bỏ đi mà!

Suốt cả đêm, Linh chỉ biết lẩm nhẩm mỗi câu đó: “Đừng bỏ đi! Đừng bỏ đi! Đừng bỏ đi!”. Đến sáng thì Huy qua cơn nguy hiểm, mẹ Huy mừng đến ngất xỉu. Linh bảo tài xế đưa bà về nghỉ ngơi, cô ở lại chăm sóc Huy. Khi tỉnh lại, thấy Linh, Huy chỉ nói: “Đi đi!”. Nhưng Linh không để ý tới, cô vui sướng chạy ào đến thông báo cho bác sĩ. Sau khi bác sĩ kiểm tra lại cho Huy xong, căn phòng chỉ còn Huy và Linh bỗng chốc yên tĩnh lạ. Huy nhìn Linh chăm chăm, ánh mắt lạnh như dao muốn đâm sâu vào tim Linh. Huy hỏi Linh: “Em vì tôi hay vì trái tim này?” Nếu là trước kia Linh sẽ trả lời theo cách mà cô biết Huy sẽ vui. Nhưng giờ cô trả lời thật lòng. Thà cô làm Huy buồn mà thành thật còn hơn lừa dối để Huy vui.

“Cả hai”

Mắt Huy tối sầm lại. Huy xoay người hướng ra cửa sổ. Kể từ lúc đó, Huy xem Linh như người vô hình. Nếu không phải bắt đấm dĩ trước mặt mẹ, Huy phải thừa nhận sự tồn tại của Linh thì Huy không muốn nhìn thấy Linh.

Mặc kệ sự lãnh đạm hằn học của Huy, Linh làm những gì mà một người bạn gái nên làm. Tốn rất nhiều năng lượng, tốn không ít nước mắt. Yêu, quả thật cần rất nhiều dũng cảm. Linh dần dần thiếp đi. Đã 3h sáng, ngày mai còn là một ngày dài cần rất nhiều dũng cảm.

Đóng lại bộ hồ sơ dự án dày cộm, Huy ngả người dựa vào ghế, khép mắt mệt mỏi. Từ sau khi xuất viện, Huy lao vào làm việc, tối về thì đi bar. Cả hai thứ đều giúp đầu óc bận rộn, quên đi những điều không nên nhớ. Điện thoại Huy báo có tin nhắn. Là Linh.

“Em đưa bác gái đi tái khám, bác giữ em lại ăn tối. Em và bác chuẩn bị xong rồi, anh tranh thủ về ăn nha!”

Miệng Huy vẽ nên một nụ cười, nửa vui mừng, nửa chua chát. Rồi khỏi phòng làm việc, Huy lên xe trở về nhà. Vòng qua phía công viên, Huy dừng lại mua một túi hạt dẻ cho Linh.

Lần đầu tiên Huy gặp Linh là một ngày nhiều sự kiện. Hôm đó mẹ Huy đi dự tiệc cưới bị tai nạn, phải cấp cứu ở bệnh viện Đa khoa TĐ. Bà thuộc nhóm máu hiếm mà ngân hàng máu của bệnh viện lại không đủ. Họ lập tức liên hệ với những người có cùng nhóm máu đăng ký hiến máu tại bệnh viện. Huy lo lắng nhìn cô y tá lật sổ để liên lạc. Không bắt máy, máy bận, không bắt máy, lại máy bận. Đến lần gọi thứ năm mới có người bắt máy, đó là một cô gái. Cô trả lời điện thoại trong tiếng ồn ào của xe cộ. Khi y tá hỏi: “Cô có đang ở gần bệnh viện không? Chúng tôi cần truyền máu gấp!”, đầu dây bên kia chỉ đáp: “Có”. Sau đó là cuộc đối thoại không liên quan đến cô y tá. “Khoan đóng cửa chú ơi! Cho con xuống!”. Vang đến tiếng căn nhà không rõ lời của một người đàn ông. Đầu dây bên kia liên tục xin lỗi người đàn ông đó. Sau đó vang lên tiếng nói rất rõ: “Alô! Tôi sẽ tới ngay!”. Y tá gác máy và nhìn Huy bằng ánh mắt hiên ngang “tôi tìm được người rồi đó” để đáp trả ánh mắt sát thủ mà này giờ Huy nhìn cô. Sợ không kịp, Huy xin số điện thoại của cô gái đó và lập tức đi đón cô. Vừa chạy, Huy vừa gọi cho cô gái. Đầu dây bên kia có tiếng “Alô!” ngập ngừng. Huy nói nhanh: “Tôi là người nhà của người cần truyền máu. Cô đang ở đâu?”

“A, tôi đang đứng đợi xe bus ở trạm góc ngã tư TĐ giao với đường LVC.”

“Làm sao nhận ra cô?”

“Áo khoác đỏ, nón trắng.”

“Được rồi!”

Nhận thấy Huy sắp sửa cúp máy, đầu dây bên kia la lên hối hả:

“Làm sao nhận ra anh?”

“Áo khoác xanh, nón bảo hiểm đen.”

Cúp máy. Linh đứng chững hững giữa cái nắng chói chang lúc 1h trưa. Người đầu mà trả lời như không, tả kiểu đó ai mà biết được. 5 phút sau, Linh đã ngồi sau lưng Huy. Huy chạy với tốc độ nhanh miễn bàn cãi. Linh chỉ la lên đúng một câu: “Định mức của tôi là 60km/h, nhanh hơn là tôi xỉu đó!”. Sau đó, xe chỉ chạy với tốc độ 60km/h. Linh không nói thêm lời nào vì bận gọi điện thoại.

“Thầy ơi, em không tham gia cuộc họp nha thầy”

“Dạ em tới bệnh viện... Dạ em hiến máu thôi ạ... Khoảng 1 tiếng nữa em sẽ có mặt ở trường”

“Dạ không trễ đâu thầy, thầy dạy lúc 3h cơ mà. Dạ, em chào thầy.”

Linh nghe xong điện thoại thì đã tới bệnh viện. Cô vào hiến máu, sau đó ra ngồi đợi trên ghế bên ngoài hành lang. Linh muốn chờ xem tình trạng của người bệnh có khá hơn không và cô cũng muốn nghỉ ngơi một chút.

Huy nhìn cô gái ngồi trên ghế đang tựa đầu vào tường, có vẻ cô ấy mệt. Bác sĩ báo mẹ Huy đã ổn, Huy nhìn đồng hồ, lại nhìn cô gái. Huy bước tới vỗ vai cô ấy: “Cô không tới trường à?”

Cô gái bị đánh thức bất ngờ, còn đang ngờ ngạc nhiên. Sau đó hình như câu nói từ tai đã truyền lên não, cô ấy giật mình xem giờ rồi la lên thất thanh, vừa la vừa chạy trên hành lang.

“Áaaaa! Chết rồi! Trễ rồi! Trễ rồi!”

Huy nhíu mày, cô gái này ồn ào quá, thật phiền phức. Nhưng theo phép lịch sự, Huy nói:

- Để tôi đưa cô đi.

Cô gái dừng lại, nhìn Huy 3 giây, chớp mắt một cái rồi gật đầu.

- Trường của tôi ở gần đây, tôi sẽ chỉ đường cho anh.

Sau này Huy mới biết, Linh là trợ giảng và hôm đó cô đã bị thầy hướng dẫn cốc đầu 3 cái đau kinh khủng (Linh kể lại như thế) vì cái tội: “Tôi bảo về nhà

ngủ thì không chịu. Giờ giảng của tôi lúc 3h mà em cũng tới trễ sao?”

Lần thứ hai Huy gặp Linh là cách ngày hiến máu một tuần. Huy hẹn Linh để cảm ơn cô. Trên chiếc bàn gỗ nhỏ, ngoài bình hoa xinh xắn, một tách trà, một tách cafe còn có một phong bì trắng. Linh cầm phong bì, mở ra xem, cười một cái rồi trả lại cho Huy.

- Nếu máu của tôi đổi ra thành tiền thì bao nhiêu đó không đủ đâu!

Huy ngả người tựa vào ghế, hỏi:

- Vậy cô muốn bao nhiêu?

Linh nhìn Huy, rồi khuấy khuấy tách trà:

- Anh không nói một tiếng cảm ơn được à?

Vẫn tựa lưng vào ghế, dáng điệu thoải mái, Huy trả lời:

- Tôi cho rằng chỉ cảm ơn bằng lời nói thì quá ít. Nên tôi nghĩ cô nhận cái này đi! - Huy đẩy phong bì về phía Linh một cái trịch thượng.

Linh khẽ cười châm biếm:

- Vậy sao? Vậy thì...anh chờ tôi đi mua sắm đi!

- Tại sao? - Huy ngồi thẳng lưng lại.

- Vừa bỏ công sức, vừa bỏ tiền, cảm ơn như thế mới đáng để tôi nhận. - Linh hơi nghiêng đầu nhìn Huy theo kiểu “anh có hiểu những gì tôi đang nói không?”

- OK. Đợi tôi lấy xe. - Huy đứng dậy, cô gái này...rất thú vị.

Linh bước ra khỏi quán cafe đã thấy Huy mở cửa xe chờ sẵn. Linh bước tới gần.

- Fortuner - Cô lên tiếng.

- Thì sao? - Huy hỏi lại.

Linh ngồi vào xe, cười nói với Huy:

- Thì rộng rãi, đựng được nhiều đồ chứ sao!

Linh kêu Huy dừng lại ở một shop thời trang lớn. Cô thử một cái váy màu hồng phấn với sơmi trắng. Nhân viên bán hàng nghĩ Huy là bạn trai Linh nên nói với Huy:

- Bạn gái anh mặc bộ này đẹp quá!

Huy đứng tựa lưng vào bức tường đối diện phòng thử đồ, thông thả gật đầu đồng tình với nhân viên bán hàng:

- Đúng là đẹp! - Miệng nói vậy nhưng ánh mắt Huy lại có nét buồn cười.

Linh nhìn Huy, rồi nhìn nhân viên bán hàng, không nhịn được một nụ cười hài hước. Linh thử thêm một chiếc đầm liền màu xanh nhạt với những bông hoa trắng. Nhân viên bán hàng lại tiếp tục tấm tắc khen, Huy lại tiếp tục gật đầu. Linh bảo nhân viên đó chọn cho cô một chiếc túi xách phù hợp với chiếc đầm. Cô ấy nhanh nhẹn bước đi ngay, mặt tươi như hoa. Đợi nhân viên bán hàng đi rồi, Linh bước đến đối diện Huy

- Tôi chỉ cần anh chở đi mua sắm và thanh toán, không cần anh bình luận.

Huy hơi cúi đầu xuống nhìn Linh rồi nhướn mắt hỏi:

- Thì sao?

- Thì mời anh ra quầy thu ngân đợi, 10 phút nữa tôi sẽ mang đồ ra để tính tiền. - Vừa nói, Linh vừa đưa tay mời Huy đi.

- OK. - Huy lập tức trưng ra vẻ mặt khinh khỉnh rồi thông dong cất bước. Đầu Huy lăm lăm “Để xem cô muốn làm gì!”

10 phút sau, Linh xách 5 túi giấy to bước đến vỗ vai Huy. Cô đưa hóa đơn cho Huy.

- Cô ấy đợi anh kìa. - Vừa nói cô vừa quay đầu hướng về phía cô thu ngân xinh đẹp.

- Cô thử đồ nhanh thật đấy! - Huy châm biếm khi đi ngang qua Linh.

- Đồ này tôi không cần thử. - Phía sau Huy, Linh đối đáp khẽ nhưng Huy giả vờ không nghe.

Huy thanh toán rồi đưa Linh đi theo yêu cầu của cô. Họ đến một cửa hàng giày, cửa hàng đồng hồ, rồi lại đến thêm một cửa hàng thời trang nữa.

- Anh không hỏi tôi mua đủ chưa à? - Linh hỏi khi cả hai đã lên xe sau khi rời cửa hàng thời trang.

- Cô muốn đi đâu nữa không? - Huy không trả lời mà hỏi ngược lại.

- Vốn dĩ hai câu này mang ý nghĩa như nhau, chỉ khác sự kiêng nể lịch sự thôi. Nhưng với anh lại phải thêm chút ngạo mạn vào nữa!

Huy khẽ nhếch mép cười. Bỗng nhiên, Linh kéo tay Huy.

- Nhà sách, dừng ở đây đi!

- Không có chỗ để xe! - Huy gắt.

Linh quay sang nhìn Huy, ánh mắt hệt hăng hiện rõ cho thấy cô thực sự rất thích vào cái nhà sách đó.

- Chịu khó đi bộ một chút vậy. - Huy dịu giọng lại.

Huy gửi xe ở một trung tâm thương mại gần đó rồi cùng Linh đi bộ ngược lại.

- Cám ơn anh, hôm nay tôi làm phiền anh rất nhiều thì phải.

Huy không trả lời Linh, chỉ ngẩng cao đầu bước đi. Trong đầu Huy có một giọng nói vang lên “Cuối cùng cô ta cũng tự biết bản thân phiền phức”

Linh mím môi lầm bầm: “Đồ đáng ghét!”

Vào nhà sách, Linh đưa cái giỏ nhựa cho Huy kèm một nụ cười tươi

- Anh cầm giúp tôi nhé!

Sau đó Linh bắt đầu lấy sách. Những cuốn trước giờ Linh chưa kịp mua, nay cô lấy hết. Tiểu thuyết, truyện ngắn, truyện tranh, sách dạy nấu ăn, dạy đan móc, dạy làm vườn, sách kinh tế, sách chuyên khảo. Giỏ sách dần đầy lên thì mồ hôi bắt đầu xuất hiện trên trán Huy. Lúc đầu, Huy cầm cái giỏ nhựa một cách hờ hững, tay kia đút vào túi quần thông thả. Giờ thì một tay vẫn đút vào túi quần, tay kia xách cái giỏ nặng trĩu nhưng chốc chốc lại phải đổi tay. Linh liếc nhìn Huy với vẻ thích thú, cô vươn người lấy thêm một cuốn nữa cho vào giỏ rồi cười.

- Tính tiền thôi.

Huy nhìn cuốn sách dày cộm vừa được đặt vào giỏ “Đại Việt sử ký toàn thư. Sao cô ta không mua lịch vạn niên luôn đi chứ!”

Huy đặt giỏ sách nặng trĩu lên quầy thu ngân khiến mọi người quanh đó phải ngớ ngàng. Nhân viên thu ngân phải mất 30 giây mới phục hồi lại được sự chuyên nghiệp vốn có để tính tiền cho cả hai. Trong lúc chờ đợi, Huy tìm khăn tay để lau mồ hôi, chẳng nhớ đã để ở đâu nữa, trong áo vét hay trong áo sơ mi nhỉ? Đang loay hoay tìm kiếm, chợt Huy cảm thấy một sự mềm mại tiếp xúc với da mình. Linh đang lau mồ hôi cho Huy, cười nói:

- Chắc anh mệt lắm phải không?

Cả đời Huy sẽ không quên vẻ mặt và ánh mắt đó. Vẻ mặt như muốn nói: “Ai bảo anh chọc giận tôi làm gì để bây giờ chịu khổ”. Ánh mắt dịu dàng hối lỗi. Phút chốc cô gái này chẳng còn chút đáng ghét nào, mà dường như còn rất đáng yêu nữa.

- Anh có thanh toán bằng thẻ không?

Giọng nói của nhân viên thu ngân thức tỉnh Huy. Huy vội vàng đưa tay cầm chiếc khăn, lau qua loa rồi tìm ví đưa thẻ cho nhân viên thu ngân.

Đưa Linh về đến đầu ngõ, Huy xuống xe để lấy hết các túi đồ đưa cho Linh,

đầu Huy thầm nghĩ chắc cô ấy phải là siêu nhân mới xách nổi đồng đồ này đưa vào nhà. Linh cũng xuống xe, cô đòi lấy túi đựng sách ra trước. Huy không nói không rằng, lấy cái túi đựng chồng sách to dùng ấn vào tay Linh, cầm thử đi để biết thế nào là nặng. Khi Huy đang định đưa tiếp cho Linh những cái túi khác và hỏi xem cô có cần Huy giúp hay không thì Linh đã cầm túi đựng sách đi được một đoạn. Cái cô gái kỳ quặc này!

- Này, cô chưa lấy hết đồ mà! - Huy gọi với theo.

Linh quay lại, cười nói với Huy:

- Đó là đồ của anh, không phải của tôi. Chúc anh ngủ ngon.

Nói rồi Linh vẫy vẫy tay tạm biệt Huy và đi mất.

Cô ta nói cái gì vậy nhỉ? Huy tiện tay mở một túi đồ ra. Là áo sơmi nam. Huy mở tiếp một túi khác. Giày tây. Cà vạt. Cô ấy dùng tiền của mình để mua đồ cho mình sao? Hèn gì cô ấy bảo không cần thử đồ, thì ra có muốn thử cũng không thử được. Cô gái này! Quả thật rất thú vị!

Hai ngày sau đó, Huy gọi điện hẹn Linh. Linh có vẻ hơi bất ngờ, cô hỏi:

“Có việc gì nữa sao? Lần trước anh cảm ơn tôi rồi mà.

Bên kia đầu dây, Huy đáp ngắn gọn: “Trả khăn tay.”

Và cúp máy. Linh nhăn mặt, người gì kỳ cục, nói chuyện phải đúng ngữ pháp, có chủ ngữ, vị ngữ đằng hoàng chứ. Ai lại ăn nói trống không như thế. Nhưng một tiếng đồng hồ sau, Linh vẫn có mặt ở chỗ hẹn.

- Khả năng thẩm mỹ của cô cũng tốt lắm. - Huy vừa nói vừa đưa Linh chiếc khăn tay.

Linh chỉ cười nhẹ nhàng. Sau đó, Huy đẩy một túi bánh nhỏ cho Linh

- Lời cảm ơn của mẹ tôi.

Linh cầm túi bánh, cười thật tươi:

- Của mẹ anh làm hả? Chắc là ngon lắm! - Cô cười rạng rỡ với ánh mắt háo hức.

- Có vẻ cô rất thích món quà của mẹ tôi. - Giọng điệu Huy có vẻ hơi oán trách.

Linh gật gật đầu.

- Khác anh ở chỗ tấm lòng và sự chăm chút.

Nhận thấy câu nói của mình đã làm Huy quắc mắt dữ tợn, Linh lập tức đổi chủ đề bằng một câu băng quơ

- Hình như anh rảnh rồi lắm thì phải.

Huy không nói gì cả, lẳng lặng mở ví lấy một mảnh giấy nhỏ đẩy về phía Linh. Linh cầm tấm danh thiếp, “À!” lên một tiếng, có vẻ thấu hiểu. Phía đối diện, Huy lấy lại vẻ ngạo mạn một cách hài lòng. Như sức nhớ ra điều gì, Linh rút trong túi xách ra một xấp giấy rồi đưa xho Huy.

- Anh có hứng thú với cái này không?

Huy cầm xấp giấy lên, kẻ hoạch cuộc thi ư. Huy nhướn mắt nhìn Linh, chờ giải thích.

- Đây là cuộc thi của trường tôi, khá thú vị. Nếu thích, anh có thể làm nhà tài trợ.

- Tại sao?

- Tuyên truyền về công ty, tìm kiếm nhân viên tiềm năng. - Linh chống cằm hờ hững trả lời.

- Cô cần bao nhiêu? - Ngồi thẳng lưng, khoanh tay trước ngực, Huy hỏi. Thái độ chứng tỏ Huy nghiêm túc.

Linh hơi giật mình trước thái độ của Huy, tưởng anh ta sẽ mỉa mai hài hước chứ.

- Anh chưa đọc kế hoạch mà.
- Tôi nghĩ khả năng thẩm định của cô không thua khả năng thẩm mỹ đâu.

Linh mím môi, đột nhiên cô bối rối. Lát sau, Linh nói:

- Tôi không phải Ban Tổ chức, anh có thể đợi đến khi gặp Ban Tổ chức rồi mới quyết định. Sẵn tiện...làm khó các em ấy một chút, dù gì xin tài trợ cũng không phải chuyện dễ.

Linh nháy mắt với Huy. Cả hai cùng cười, thông hiểu nhau một cách kỳ lạ.

Những cuộc gặp sau đó cứ nhiều lên. Và lạ ở chỗ, dù là Linh phải đi tập huấn hay hội thảo trùng vào ngày hẹn, dù là Hà Nội hay Hội An, chỉ cần là cô có hẹn với Huy thì nhất định Huy sẽ có mặt ở đó để gặp cô, không bao giờ Huy để Linh hủy hẹn với mình.

Có lần Linh hỏi Huy nửa đùa nửa thật:

- Sao em ở đâu thì anh xuất hiện ở đó vậy?
- Mở rộng thị trường. - Huy trả lời bình thản.

Linh nhăn mặt:

- Sao anh nói chuyện không có chủ ngữ, vị ngữ gì hết vậy?
- Anh đi công tác mở rộng thị trường, được chứ?

“Cô giáo” Linh gật đầu mỉm cười hài lòng. Huy giả vờ uống cafe, giấu đi một nụ cười kỳ lạ, không biết là Huy đang tự hào vì khả năng ngữ pháp của mình hay vì một lý do nào khác.

Công việc bận rộn cuốn Linh và Huy vào vòng xoay của nó. Đôi khi họ gặp nhau chỉ để đi dạo một lát, cũng chẳng kịp uống tách cafe nhưng dù là 5 phút cũng phải gặp, không bao giờ hủy hẹn. Chuyện tình của họ đến nhẹ nhàng nhưng lại nhiều trắc trở.

Đèn đỏ. Huy dừng xe lại. Trời dần tối nhưng ở phía xa, chân trời vẫn ánh lên

chút màu cam của hoàng hôn còn sót lại. Huy sẽ không quên buổi chiều ấy, buổi chiều ở nghĩa trang có hoàng hôn rực rỡ. Rốt cuộc, Linh coi Huy là gì? Là người thay thế hay chỉ là một trò đùa?

Đèn xanh. Huy tăng tốc lao đi thật nhanh để tốc độ rũ bỏ hết những suy nghĩ mệt mỏi.

Lại một quán bar khác, lại những ly rượu, lại tiếng ồn. Huy biết Linh ghét bar, nơi mà “chỉ làm người ta nhức đầu, nhức mắt, nhức tai, lại đông đến ngộp thở”. Linh vẫn hay nói thế. Cho nên, Huy mới đi bar.

Linh ngồi nhìn Huy uống hết ly này đến ly khác. Cô im lặng, có lên tiếng thì Huy cũng chẳng để tâm tới nên cô chỉ nhìn Huy như bao lần khác. Huy uống chán thì về. Ra khỏi quán Huy lại đi lang thang và có vẻ Huy cố tình muốn tránh vệ sĩ nên cả hai người đều gọi báo với Linh, họ mất dấu Huy.

“Hai anh tiếp tục tìm đi, tôi sẽ đi tìm anh ấy”. Linh cúp máy, thở dài.

Linh đi vòng trong những con hẻm gần đó để tìm Huy. Cô ngó dáo dác khắp nơi tìm kiếm. May mắn thay, cuối cùng Linh thấy Huy đứng tựa vào bước tường của một tiệm tạp hóa đã đóng cửa. Huy hút thuốc. Trong lòng Linh dịu đi nỗi lo lắng nhưng lại dấy lên một sự xót xa chua đến nhói lòng. Vùng sáng của đèn đường không chạm tới Huy. Dáng vẻ Huy chìm trong bóng tối, thật cô độc.

- Huy! - Linh khẽ gọi, trong giọng có chút ngập ngừng.

Huy không ngẩng lên nhìn Linh. Vứt bỏ điếu thuốc một cách chán nản, Huy quay lưng bước đi. Linh đi theo Huy, cách Huy một khoảng vừa đủ để Huy đừng cảm thấy bị làm phiền. Cứ như thế, bước đi, bước đi. Linh thầm tự hỏi những lúc đi lang thang như thế này nghĩ gì, phải chăng đây là cách Huy làm cho đầu óc thoải mái. Đến khi Linh ngẩng lên, vừa đúng lúc thấy Huy quẹo vào một ngõ hẻm. Linh cũng quẹo vào ngõ hẻm đó nhưng lại chẳng thấy bóng dáng Huy đâu nữa.

- Huy! Huy ơi! - Linh gọi nhưng có tiếng trả lời. Rõ ràng cô thấy Huy đi vào

đây mà.

Đứng nép vào một góc tường hơi nhô ra che khuất người, Huy nghe Linh gọi nhưng không lên tiếng. Huy cũng không thể hiểu bản thân đang nghĩ gì. Trước mặt Linh, Huy vờ như không muốn thấy cô nhưng chỉ cần thoáng thấy dáng Linh, trái tim Huy lại lỗi nhịp. Trái tim chết tiệt! Giờ đây, Huy tránh mặt Linh nhưng lại đứng yên ở một chỗ, sớm muộn gì Linh cũng sẽ tìm thấy Huy thôi. Huy cũng muốn như thế. Rồi Linh sẽ đứng trước mặt Huy, cười với Huy và nói: “Anh ở đây hả?”. Huy biết Linh sẽ nói như thế, còn Huy, lúc đó Huy sẽ làm gì đây. Trong đầu Huy chỉ có duy nhất một ý nghĩ, ôm cô ấy thật chặt.

- Á! Cướp! Cướp! - Tiếng hét thức tỉnh Huy, là giọng của Linh mà.

Linh đuổi theo tên cướp. Trong túi xách của cô, không cần quan tâm tới tiền, nhưng giấy tờ của cô, thuốc của Huy rồi mấy thứ quà lưu niệm các bạn tặng cô luôn mang theo, cả lá bua bình an cả ngoại nữa. Không được, không để mất được. Linh đuổi theo tên cướp, vừa đuổi vừa la toáng lên.

- Cướp! Cướp!!!

Tên cướp đột ngột dừng lại. Cũng may, Linh thực sự đuổi theo hăn không kịp. Cô thở hổn hển:

- Anh cứ lấy hết tiền đi. Trả cho tôi túi xách là được.

Tên cướp lấy tiền trong túi, vứt túi qua một bên rồi hăn nhìn Linh. Bất giác, Linh lùi lại một bước. Con hẻm nhỏ, hơi tối vì ánh đèn chớp tắt. Nãy giờ Linh hét lên như thế mà không ai xuất hiện nghĩa là bây giờ cô có xảy ra chuyện gì trong cái ngõ tối này cũng không ai hay biết. Tên cướp cử động. Ngay lập tức, Linh quay đầu bỏ chạy.

Tóc của Linh bị một bàn tay tóm lại, kéo đầu cô về phía sau. Linh hét lên và dùng tay quơ quào loạn xạ. Linh cào trúng mặt tên cướp. Hăn chửi thề một tiếng rồi đập thẳng vào bụng Linh. Đau điếng! Lưng và khuỷu tay Linh đập vào tường. Linh té xuống, cô ôm lấy bụng. Đau quá! Cô không còn sức để chạy nữa rồi. Khi tên cướp tiến gần tới Linh, một bóng người lao tới, tấn công tên cướp. Là Huy. Hai bên giằng co. Chết tiệt! Nếu không uống rượu thì

Huy đã xử được tên này rồi. Điện thoại, Linh hoàn hồn và lý trí ủa về ngay lập tức. Phải gọi cho vệ sĩ. Cô rút điện thoại, vừa cố gắng nhích về phía đầu hẻm, vừa gọi:

“Cô chủ?”

“Chúng tôi bị cướp” - Linh nói nhanh - “Đang ở hẻm nhỏ gần một tiệm tạp hóa đóng cửa, đầu hẻm có...”

Câu nói của Linh bị cắt ngang bởi một cái tát như trời giáng, Linh ngã lăn ra đất. Mặt tên cướp hằn lên vẻ du côn dữ tợn. Huy nhào tới đâm vào mặt tên cướp khiến hắn va vào tường. Huy đứng chắn trước Linh. Trong khoảnh khắc đó, Linh thấy...

Nắm đâm lao tới mặt Huy. Người Huy lão đảo nhưng Huy cũng vung tay quật mạnh khiến kẻ kia choáng váng. Rất nhanh, hắn móc ra một con dao bấm. Lưỡi dao lóe sáng trong đêm tối...

“Giấc mơ đó... Không!”

Nhanh hơn suy nghĩ, Linh lao tới ôm chầm lấy Huy. Hông cô đau nhói, đau đến không thể thốt lên tiếng hét, chỉ có vòng tay Linh siết Huy thật chặt. Linh bất ngờ lao tới khiến Huy không giữ được thăng bằng, cả hai cùng ngã xuống. Cùng lúc đó, phía đầu hẻm có tiếng động, hai vệ sĩ chạy tới. Tên cướp liền bỏ chạy nhưng hắn bị vệ sĩ trấn áp. Nhặt túi xách lên, vệ sĩ An định đem túi trả cho Linh và hỏi ý kiến cô xem nên xử lý tên cướp như thế nào. Đi đến gần hai người, vệ sĩ nhận ra Linh đã bị thương. Lập tức anh ta xử lý tình huống một cách gọn ghẽ.

- Bình, đem tên cướp lên công an. Cô chủ bị thương rồi!

Sau đó anh ta gọi điện cho bệnh viện điều động xe cấp cứu và chỉ đường cho họ.

- Huy...Huy... - Linh gọi khẽ. Lúc này, đầu óc Huy mới dần tỉnh táo lại. Cảm giác ôm Linh trong tay...hình như đã rất lâu rồi Huy mới có cảm giác này, nó khiến đầu óc Huy mụ mị đi. Huy cảm nhận một dòng chất lỏng ấm nóng đang chảy trên cánh tay nhưng Huy đâu có bị thương... Huy hoảng hốt:

- Em bị thương hả? Đi, chúng ta tới bệnh viện.

- Cô chủ sẽ bị mất máu nhiều hơn đó. Tôi đã thông báo với bệnh viện về nhóm máu của cô chủ, họ đã chuẩn bị sẵn trên xe cấp cứu. - Giọng vệ sĩ vang lên trầm trầm, tay cậu ta đặt lên vai Huy, trấn tĩnh.

Cúi nhìn Linh, Huy dịu dàng:

- Em cố lên, một chút nữa thôi

- Em... - Những ngón tay Linh bấu chặt vai Huy, cô cố sức nói với Huy – Em và anh ấy chia tay... trước khi... anh ấy mất.

Gương mặt Huy đanh lại. Cánh tay Huy đang ôm Linh bỗng cứng đờ.

Nhận thấy cô chủ cậu chủ có việc riêng cần nói, vệ sĩ An tế nhị bước ra đầu hẻm đợi xe cấp cứu.

Giọng nói của Linh nhỏ, yếu như có thể tắt bất cứ lúc nào nhưng vẫn đều đều vọng vào tai Huy

- Anh ấy yêu em rất nhiều... nhưng em nhận ra..em... chỉ xem... anh ấy là anh trai...Em nghĩ em nợ anh ấy...Em sai rồi

- Đừng nói nữa! - Huy lẩm bẩm.

- Em không muốn làm anh tổn thương đâu... - Giọng nói của Linh vẫn lì lợm vang lên – Thấy anh như thế...em rất đau...

- Đừng nói nữa! Đừng nói nữa! - Huy hét lớn. Huy cảm nhận ngón tay Linh đang bấu vai mình rất chặt.

- Em... yêu anh...

Huy cảm nhận hơi thở khó nhọc của Linh phả vào tai mình. Huy cảm nhận sức nặng của đầu Linh trên vai mình. Huy cảm nhận những ngón tay Linh dần buông lơi. Huy cảm nhận, hình như Linh...

- Linh! - Huy gọi – Nói chuyện với anh đi! Linh!

Không có tiếng trả lời. Huy ôm Linh thật chặt vào lòng, nước mắt đã bật ra.

- Nói chuyện với anh đi! Nói chuyện với anh đi!

Nhìn cơ thể cô chủ bất động trong vòng tay cậu chủ, nhìn cậu chủ hoảng loạn trong sự đau khổ, vệ sĩ An chỉ biết cúi đầu, đứng chôn chân tại chỗ. Năm tay anh siết chặt. Phía ngoài con đường lớn vắng tanh, không một bóng xe, không một tiếng còi vang, chỉ có ánh đèn đường lơ lửng.

Linh thấy mình đang đứng trên một thảm cỏ xanh mướt. Thảm cỏ trải dài tắp trong ánh nắng óng ả. Gió thổi nhẹ qua, lớp vải voan trắng khẽ tung bay. Tất cả mọi người đang nhìn Linh, tất cả đều mặc màu trắng, chỉ trừ Huy. Hôm nay Huy mặc vest đen, rất phong độ, rất lịch lãm như trước giờ Huy vẫn vậy nhưng Huy lại đứng xa Linh nhất. Nét biểu cảm trên gương mặt Huy, thật khó đoán. Ánh nắng chói chang khiến cho không gian trở nên mơ màng, có gì đó không hiện thực lắm. Linh thấy người lâng lâng, đôi chân dường như không còn cảm giác đang đứng trên mặt đất nữa.

Tiếng nhạc nổi lên, tất cả mọi người đều đồng loạt đứng dậy vỗ tay. Họ dõi theo từng bước chân của cô dâu. Ánh nắng của một ngày đẹp trời phủ lên người cô lộng lẫy. Gương mặt cô dâu rạng rỡ, tươi tắn hơn cả bó hoa nhiều màu sắc cô đang cầm trên tay. Linh không có cảm giác mình đang bước đi nữa, chỉ thấy khoảng cách giữa cô và Huy càng lúc càng gần lại. Nụ cười trên môi cô càng lúc càng nở ra như một đóa hoa đang khoe sắc.

Khi Linh bước tới gần, Huy đưa tay ra, mỉm cười. Linh đặt bàn tay mình vào bàn tay Huy đang chờ đợi, ấm áp, tin cậy. Bất ngờ, Huy kéo Linh ôm vào lòng, thật chặt. Huy nói khẽ vào tai Linh: “Anh yêu em”. Linh tựa đầu vào vai Huy, vững chãi. Tất cả quan khách ồ lên ngạc nhiên và thích thú. Họ vỗ tay vui vẻ chúc mừng cho cô dâu và chú rể. Nhưng hình như cả hai đã chìm vào thế giới của riêng họ hơi lâu thì phải. Quan khách đưa mắt nhìn nhau chờ đợi. Mẹ Huy khẽ cười ngượng ngùng, gật nhẹ đầu tỏ ý xin lỗi. Sau đó bà dang hắng:

- Huy à, làm lễ đi con!

Huy buông Linh ra, đứng lại nghiêm trang nhìn chủ hôn. Ông mỉm cười hiền từ nhìn hai người trẻ đang đứng trước mặt mình. Nụ cười của cô dâu hơi e

thẹn. Nụ cười chú rể lại rất tinh nghịch. Ánh mắt họ chạm vào nhau, hạnh phúc.

7H49' am, 09/3/2013.

BINA.